

markedets partnere kunne blive forpligtet til at lovgive om en gradvis nedsættelse af arbejdstiden.

Artikel 4, pkt. 3, om mandlige og kvindelige arbejderes ret til lige løn. Denne bestemmelse er, for så vidt angår forholdet mellem lovgivningsmagten og arbejdsmarkedets organisationer, mere vidtgående end den af Danmark ratificerede ILO-konvention om lige løn til mandlige og kvindelige arbejdere for arbejde af samme værdi, og det må anses for betænkeligt, om de statslige myndigheder uden om arbejdsmarkedets parter kunne blive forpligtet til at lovgive om lønspørgsmål, herunder om indførelsen af lige løn.

Artikel 4, pkt. 4, om ret til et rimeligt opsigelsesvarsel. Denne bestemmelse bør man ikke på forhånd erklære sig bundet af, da der i Danmark på betydelige arbejdsområder ikke findes regler om opsigelsesvarsel.

Artikel 4, pkt. 5, om adgang til fradrag i løn. Da det stiller sig uklart, hvilken forpligtelse denne bestemmelse indebærer, bør den holdes uden for ratifikationen.

Artikel 7, om børns og unge menneskers ret til beskæftigelse. Dansk lovgivning om børns og unge menneskers arbejde afviger på flere punkter fra de i artikel 7, pkt. 1-10, fastsatte regler. Uanset at de enkelte afvigelser ikke er betydelige og ikke er af principiel natur, må de dog bevirke, at artikel 7 i sin helhed holdes uden for ratifikationen.

Artikel 8, pkt. 2-4, om særlige beskyttelsesregler for kvinder. De i disse bestemmelser forudsatte regler om særbeskyttelse for erhvervsmæssigt arbejdende kvinder findes ikke i dansk lovgivning, hvorfor bestemmelserne ikke vil kunne tiltrædes.

Artikel 19, om vandrede arbejderes og deres familiemedlemmers ret til beskyttelse. Det må stille sig usikkert, om de her i landet eksisterende hjælpeforanstaltninger for udenlandske arbejdere svarer til det, der er forudsat i artikel 19, pkt. 1-4, hvorfor man bør undlade at tiltræde disse bestemmelser. Pkt. 6 stemmer ikke med gældende dansk praksis, idet de danske indvandringsmyndigheder fortolker ordet „familie“ meget snævert. Pkt. 7 stemmer ikke overens med bestemmelsen i retsplejelovens § 330, der med hensyn til adgang til fri proces stiller